

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 kwietnia 2025 r.

sprawy **P. M.**

skazanego za czyny z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 czerwca 2023 r., sygn. akt X Ka 358/23,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt V K 1246/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazanego P.M. z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt V K 1246/22, uznano P. M. za winnego dwóch występków z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii (dalej: u.o.p.n.), za które wymierzono kary jednostkowe roku i 3 miesiące pozbawienia wolności oraz czynu z art. 62 ust. 1 u.o.p.n., za który wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto zasądzono od oskarżonego nawiazkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w W..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2023 r., sygn. akt X Ka 358/23, względem P. M. zaskarżony wyrok utrzymano wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów:

" I. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, co nastąpiło z pominięciem swobodnej jego oceny, zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Konsekwencją powyższego uchybienia jest pogląd, iż ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie zarzucanego P. M. czynu zabronionego z art. 62 § ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są prawidłowe, mimo tego, iż zostały one oparte na bezkrytycznym uznaniu wyjaśnień współoskarżonej, jako niewiarygodnych, które nie zostały poddane wnikliwej i rzetelnej analizie w procesie przed Sądami I i II instancji, wbrew pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, co niewątpliwie stanowiło naruszenie prawa skazanego do rzetelnego procesu oraz zasady bezpośredniości.

II. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez zaniechanie prawidłowego odniesienia się do podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. M. w szczególności w postaci zeznań świadka L., który powinien być przez Sąd oceniony niezwykle rozważnie i wnikliwie, a którym to wymogom Sąd Okręgowy wydając rozstrzygnięcie, nie

sprostą, dokonując li tylko zbiorczej oceny tego dowodu, przyznając mu walor wiarygodności, ograniczając się wyłącznie do przytoczenia okoliczności wyważenia drzwi w dniu zdarzenia jednocześnie pozostawiając poza swoimi rozważaniami istotne okoliczności sprawy, które wpływały w sposób bezpośredni na ocenę wartości depozycji złożonych przez oskarżonego, mimo ujawnienia w toku postępowania istotnych okoliczności wskazujących na jego wiarygodność, które nie potwierdziły wersji przebiegu zdarzeń ustalonej przez Sąd Rejonowy, a które to okoliczności zostały przez Sąd Okręgowy w sposób, nieuprawniony zmarginalizowane i bezzasadne poprzestanie w tym zakresie przez Sąd II instancji na odwołaniu się w sposób ogólnikowy do trafności ustaleń, ocen i poglądów wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji;

III. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art 350 § 1 k.p.k. w zw. z art. 72 ust 1 regulaminu urzędowania sądów powszechnych - poprzez rażące naruszenie prawa do rzetelnego procesu karnego, naruszenie prawa do obrony oraz przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej w dniu 2 czerwca 2023 r. pod nieobecność oskarżonego, który nie został prawidłowo zawiadomiony o zmianie składu orzekającego, który został zmieniony w dniu 2 czerwca 2023 r., a także zaniechano powiadomienia o powyższym fakcie strony pomimo wydanego pkt zarządzenia (k. 1041 akt sprawy), co w konsekwencji spowodowało pozbawienie P. M. prawa do osobistego zwalczania zarzutów oskarżenia oraz między innymi do wykazywania, że wymierzona przez Sąd pierwszej instancji kara jest rażąco niewspółmiernie surowa, a w konsekwencji powyższego doprowadziło do bezzwzględnej przyczyny odwoławczej wyrażonej w art. 439 § 1 pkt 2 kpk polegającej na nienależytym obsadzeniu składu Sądu, który nie miał możliwości należytego przygotowania się do rozprawy rozpoczętej o godz. 10:00, a następnie obiektywnego wyrokowania nad rozstrzygnięciem, zważywszy na fakt, iż akta zawierają się w 6 tomach i nie było możliwe należyte zapoznanie się z nimi przez sędziego-zastępcę wyznaczonego w tak krótkim czasie - przed wywołaniem sprawy, co miało istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji.

IV. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób lakoniczny, pobieżny oraz nie wystarczająco szczegółowy, nie

odnosząc się w ogóle do szeregu podniesionych w apelacji argumentów obrońcy oraz bez należytego omówienia zasadności bądź bezzasadności każdego z podniesionych przez obrońcę zarzutów, co w istocie stanowi rażące naruszenie przepisów procedury karnej, albowiem podstawowym obowiązkiem Sądu II instancji jest rozpoznanie wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, a następnie dokonanie ich stosownej oceny oraz odzwierciedlenia procesu myślowego składu orzekającego w uzasadnieniu wyroku, co nie miało w zaskarżonym wyroku miejsca”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji w części dotyczącej pkt. 1 wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, mającego naruszać przepisy prawa procesowego w postaci art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., wskazać należy, że wbrew odmiennemu stanowisku obrońcy Sąd II instancji dokonał prawidłowej kontroli zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie wydanego orzeczenia jest zasadniczo zwięzłe, lecz Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów – w tym w szczególności do kwestionowanej w

apelacji oceny dowodów w zakresie przypisania skazanemu działania we współsprawstwie z konkubiną, wskazując powody, dla których stanowisko skazanego ocenił jako próbę uchronienia jej przed odpowiedzialnością karną (w innym postępowaniu o sygn. akt II KK 358/24 Sąd Najwyższy oddalił jej kasację, kwestionującą m.in. także sprawstwo, wymiar kary i kwalifikację prawną, jako oczywiście bezzasadną - k. 1128). Sąd ten ustosunkował się także do wymiaru orzeczonych kar, w tym w kontekście postawy skazanego, który wskazywał, że żałuje swojego działania oraz innych okoliczności łagodzących. Sąd odwoławczy nie zaniechał także oceny prawidłowości odstąpienia od przyjęcia wypadku mniejszej wagi, a także konstrukcji jednoczynowości w odniesieniu do trzech przypisanych skazanemu występków i ich społecznej szkodliwości.

Również zarzut opisany kolejno, jako naruszenie art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. Poza próbą kwestionowania wiarygodności zeznań świadka L., do których Sąd II instancji się odniósł, obrona nie wskazała na konkretne okoliczności, które podważałyby ocenę Sądu I instancji ani na błędy po stronie Sądu II instancji w tym zakresie. Sąd odwoławczy odniósł się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów w sposób wystarczający, wskazując na okoliczności, które zostały prawidłowo ustalone, w tym na znaczenie dowodów z zeznań, oględzin telefonu, miejsca i wyników przeszukania.

Odnosząc się do trzeciego zarzutu, sformułowanego jako naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 350 § 1 k.p.k. w zw. z art. 72 ust 1 regulaminu urzędowania sądów powszechnych, również stwierdzić należało jego oczywistą bezzasadność. Nie doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem Sąd odwoławczy w przedmiotowej sprawie był właściwie obsadzony, a do zmiany składu doszło w trybie przewidzianym ustawą. W wydanym zarządzeniu wskazano na powód zmiany składu (usprawiedliwiona nieobecność jednego z sędziów) oraz wyznaczenie w miejsce nieobecnego członka składu sędziego pełniącego w tym dniu zastępstwo. Nie wykazano w kasacji, w jaki sposób zmiana składu – dokonana przed rozprawą, a nie w jej toku, miałyby naruszyć rzetelność procesu. Wbrew stanowisku strony skarżącej, sprawa nie jest szczególnie obszerna, materiał

dowodowy został bowiem zgromadzony w łącznie pięciu tomach i rozpoczętym szóstym, a zatem umożliwiał nowemu członkowi składu zapoznanie się ze sprawą w zakresie niezbędnym do udziału w składzie orzekającym. Obrońca skazanego brał udział w rozprawie 2 czerwca 2023 r. i choć fakt zmiany składu był mu znany, nie podnosił wówczas tej kwestii ani nie kontestował rzetelności postępowania Sądu II instancji. Podnoszenie na etapie postępowania kasacyjnego tego zarzutu jest raczej próbą kwestionowania niezgodnego z oczekiwaniem strony skarżącej rozstrzygnięcia sprawy, z innych niż rzeczywiste powodów. Oczywistym jest, że skoro do zmiany składu doszło ze wskazanej przyczyny i we wskazanym terminie, to pisemne zawiadomienie strony o tym fakcie nie było możliwe. Nie wykazano jednakże, w jaki sposób mogło to wpłynąć na „prawo do osobistego zwalczania zarzutów oskarżenia oraz między innymi do wykazywania, że wymierzona przez Sąd pierwszej instancji kara jest rażąco niewspółmiernie surowa”.

Również ostatni zarzut kasacji, dotyczący naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., nie zasługiwał na uwzględnienie. Uzasadnienie Sądu odwoławczego jest wprowadzić zwięzłe, ale jednocześnie konkretne, odnosi się bezpośrednio do zarzutów oraz ocenia je w kontekście treści apelacji i ustaleń Sądu I instancji. Autor kasacji nie wykazał, by doszło w tym zakresie do uchybienia rażącego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, z uwagi na sytuację materialną skazanego, dostrzeżoną także przez Sąd II instancji, uzasadniającą korzystanie z pomocy obrońcy z urzędu, postanowił zwolnić go z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[a.t.]